

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowak - Januchta

Protokolant: Monika Zarzycka

w obecności oskarżyciela publicznego: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 30.09.2019 r. i 06.11.2019 r.

sprawy: **E. W.**, córki S. i Z. z d. P., ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 07 grudnia 2018 r. ok. godz. 19:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem m-ki (...) o nr rej. (...), spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że skręcając w lewo nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu pojazdowi m-ki (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

orzeka

I. obwinioną **E. W.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i na podstawie art. 39 § 1 k.w. odstępuje od wymierzenia kary;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w tym kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV W 322/19

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 grudnia 2018 r. około godz. 19.00 R. J., który znajdował się w stanie nietrzeźwości (1,47 mg/l, 1,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), kierował samochodem marki (...) o nr rej. (...) jadąc ul. (...) od ul. (...) w kierunku ul. (...). Gdy znajdował się na wysokości posesji przy ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas omijania zaparkowanego pojazdu marki (...) stojącego na chodniku, doprowadzając do zderzenia z nim, po czym kontynuował jazdę na wprost. W tym samym czasie E. W. kierując pojazdem marki (...) o nr rej. (...), jechała ul. (...) w przeciwnym kierunku i zatrzymała pojazd na wysokości ul. (...) chcąc skręcić w lewo na miejsce parkingowe przy szkole językowej (...). E. W. chciała zająć miejsce parkingowe, które miał jej zwolnić P. B., z którym wcześniej się umówiła przed tą szkołą. W momencie gdy oczekiwała na możliwość zajęcia miejsca parkingowego, E. W. widziała nadjeżdżający z naprzeciwka pojazd marki (...) o nr rej. (...), którym kierował R. J.. Żle oceniła jego odległość wykonując manewr skrętu w lewo i nie ustępując pierwszeństwa przejazdu pojazdowi kierowanemu przez R. J., spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w wyniku czego doszło do zderzenia z jadącym na wprost pojazdem marki (...) o nr rej. (...). Pojazd marki (...) o nr rej. (...) uderzył w prawy bok pojazdu marki (...) o nr rej. (...). W wyniku

kolizji w samochodzie marki (...) kierowanym przez E. W. uszkodzeniu uległ tylny prawy błotnik, tylne prawe drzwi, przednie prawe drzwi, prawy próg, tylny zderzak z prawej strony. Kierujący pojazdem marki (...) R. J., gdy wysiadł z samochodu, zataczał się i miał bełkotliwą mowę. Obecny na miejscu zdarzenia P. B. odebrał mu kluczyki, a E. W. wezwała Policję. Po przybyciu na miejsce zdarzenia funkcjonariusze KRP (...) przeprowadzili niezbędne czynności, w tym dokonali oględzin obydwu pojazdów, jak również sporządzili szkic miejsca zdarzenia, ponadto zbadali stan trzeźwości R. J.. Przeprowadzone badanie potwierdziło, iż znajdował się w stanie nietrzeźwości. W związku z tym R. J. został zatrzymany i przewieziony do siedziby KRP (...) celem wykonania dalszych czynności. Postępowanie przeciwko R. J. w zakresie czynu z art. 178a § 1 k.k. prowadzono odrębnie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: P. B. (k. 12v, 52-53), M. B. (k. 19, 53), wyjaśnień R. J. (k. 17 – 17v, 53), notatki urzędowej z miejsca zdarzenia (k. 2-3v), protokołów oględzin pojazdów i szkicu miejsca kolizji (k. 4-7), protokołu zatrzymania R. J. (k. 8-8v), protokołu badania trzeźwości (k. 10-11), częściowo wyjaśnień obwinionej (k. 22v-23, 51-52).

Obwiniona w trakcie czynności wyjaśniających nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że przyjechała po dziecko, które na ul. (...) chodzi na kurs j. angielskiego. Przyjechała od strony ul. (...), stanęła na poboczu po przeciwnej stronie ulicy i czekała aż jej znajomy z pracy P. B. przekaże jej dokumenty firmowe. Umówiła się z nim, że następnie zajmie jego miejsce parkingowe. Gdy P. B. wyjechał z miejsca parkingowego, stanął po jej lewej stronie blokując chwilowo ruch z tamtej strony. Obwiniona musiała zawrócić, aby zaparkować. Gdy ruszyła, rozejrzała się i upewniła się, że ma wystarczająco dużo miejsca i rozpoczęła zawracanie. Gdy wykonywała manewr zawracania, gdy go w zasadzie kończyła, nagle uderzył w nią jakiś samochód. Kierowca tego pojazdu chciał odjechać, ale rodzice obstawili jego samochód i nie miał możliwości ucieczki. Gdy wyszedł z pojazdu, było widać, że jest pijany. Próbował odjechać, ale P. B. zabrał mu kluczyki. Obwiniona wyjaśniła, że przed zawracaniem upewniła się, że może bezpiecznie wykonać manewr, samochód, który w nią uderzył znajdował się dostatecznie daleko, aby mogła spokojnie zawrócić i zaparkować (k. 22v-23).

W trakcie rozprawy obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że manewr, który wykonywała, to manewr zawracania, a nie skrętu. W momencie gdy kończyła ten manewr uderzył w nią inny pojazd. Wyjaśniła, że jest pewna, że w momencie gdy rozpoczynała manewr nie miała szansy go zauważyć, a kierowca pojazdu (...) miał szansę ją zauważyć dużo wcześniej i odpowiednio zareagować. Kierowca ten był pod wpływem alkoholu, wcześniej uderzył w samochód zaparkowany na poboczu. Obwiniona wyjaśniła, że nie widziała samochodu jadącego z naprzeciwka w momencie gdy rozpoczynała manewr. Po odczytaniu wyjaśnień złożonych w trakcie czynności wyjaśniających, stwierdziła, że nie pamięta tego zdarzenia, było to rok temu, wówczas lepiej pamiętała to zdarzenie (k. 51-52).

Sąd zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej odnośnie okoliczności przedmiotowo istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a więc co do zgodnego z przepisami ruchu drogowego sposobu poruszania się pojazdem marki (...) o nr rej. (...) w dniu 07 grudnia 2018 r. przy ul. (...) w W. podczas wykonywania manewru skrętu w lewo w celu zajęcia miejsca parkingowego przy szkole językowej (...), albowiem wyjaśnienia te są niespójne, niekonsekwentne, nieprzekonujące, zmienne w zależności etapu prowadzonego postępowania, przede wszystkim dlatego, że nie znajdują potwierdzenia w treści pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym treści zeznań świadków P. B., M. B., protokołów oględzin pojazdów i szkicu miejsca kolizji, protokołu zatrzymania R. J., protokołu badania trzeźwości, wreszcie są nieprzekonujące i budzą wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i logicznego rozumowania. Za niewiarygodne uznać należy w szczególności twierdzenie obwinionej zaprezentowane przed sądem, iż w momencie gdy rozpoczynała manewr skrętu w lewo nie miała szansy zauważyć nadjeżdżającego z naprzeciwka pojazdu marki (...) i tego samochodu wówczas nie widziała. Twierdzenie to pozostaje w sprzeczności z treścią wyjaśnień złożonych w ramach czynności wyjaśniających, wówczas obwiniona twierdziła, że samochód, który w nią uderzył znajdował się dostatecznie daleko, aby bezpiecznie mogła ten manewr wykonać. Tym samym obwiniona przyznała wówczas, że widziała nadjeżdżający z naprzeciwka pojazd, jednocześnie dokonała błędnej oceny sytuacji na drodze, uznając,

że zdąży zakończyć manewr skrętu w lewo i zająć miejsce parkingowe, zanim pojazd ten nadjedzie. W ocenie Sądu obwiniona w treści wyjaśnień próbowała wykazać, iż osobą wyłącznie odpowiedzialną za zaistniałą kolizję drogową jest kierujący pojazdem (...) R. J., który znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości. Sąd nie miał wątpliwości, iż zachowanie R. J. niewątpliwie również było niezgodne z prawem. Za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości odpowiada on w odrębnie prowadzonym postępowaniu karnym, a stan, w jakim wówczas się znajdował, był przyczyną nieprawidłowego wykonania manewru omijania zaparkowanego na ul. (...) pojazdu marki (...) i doprowadzenia do zderzenia z nim, a w wyniku kontynuowania jazdy przyczynił się do kolizji z pojazdem marki (...) o nr rej. (...) kierowanym przez E. W.. W ocenie Sądu jednak obwiniona widząc zbliżający się z naprzeciwka pojazd marki (...), powinna przewidzieć, iż może nie zdążyć wykonać manewru skrętu w lewo przed nadjeżdżającym pojazdem i spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Prawidłowa ocena odległości zbliżającego się pojazdu i ustąpienie mu pierwszeństwa przejazdu byłyby prawidłową reakcją obwinionej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. B., który wraz z R. G. wykonywał czynności służbowe na miejscu zdarzenia, w tym sporządził notatkę urzędową oraz protokół oględzin pojazdu (...), albowiem zeznania te są zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Zeznania M. B. mają charakter uzupełniający, albowiem świadek nie był bezpośrednim obserwatorem zdarzenia, a swoją wiedzę opierał na relacjach uczestników kolizji oraz P. B. będącego bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Świadek opisał czynności procesowe wykonywane na miejscu, w tym dotyczące weryfikacji stanu trzeźwości kierującego pojazdem (...)R. J..

Sąd uwzględnił zeznania świadka P. B., albowiem są logiczne, spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. P. B. opisując okoliczności zdarzenia wskazał, że obwiniona miała zająć miejsce parkingowe, które on dotychczas zajmował. W momencie gdy wyjechał swoim samochodem, obwiniona wykonywała manewr parkowania skręcając w lewo i wówczas nadjechał pojazd marki (...), który uderzył w prawy bok kierowanego przez nią pojazdu (...). Świadek zatrzymał wówczas swój pojazd na poboczu, sprawdził czy obwinionej nic się nie stało, następnie odebrał kierującemu pojazdem (...) mężczyźnie kluczyki, po tym jak wyszedł z pojazdu, w stanie, który wskazywał, że znajdował się pod wpływem alkoholu. Z relacji P. B. wynika, że kierujący pojazdem (...) próbował ponownie wsiąść do samochodu i odjechać. W związku z tym niezwłocznie wezwano Policję. Zeznając przed sądem P. B. wskazał, że kierowca pojazdu (...) poruszał się ze znaczną prędkością i widząc wykonujący manewr parkowania pojazd (...) nie zahamował.

Sąd odczytał w trybie art. 75 § 1, 4 i 5 k.p.w. wyjaśnienia R. J. złożone w charakterze podejrzanego, albowiem wobec braku sprzeciwu obwinionej, bezpośrednie przesłuchanie świadka nie było konieczne (k. 53), dając im wiarę w zakresie nie ustąpienia mu pierwszeństwa przejazdu przez kierującą pojazdem marki (...).

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 76 § 1 k.p.w., w postaci: notatki urzędowej z miejsca zdarzenia (k. 2-3v), protokołów oględzin pojazdów i szkicu miejsca kolizji (k. 4-7), protokołu zatrzymania osoby (k. 8-8v), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż wina obwinionej E. W. odnośnie zarzucanego jej czynu nie budzi żadnych wątpliwości, a polega na tym, że w dniu 07 grudnia 2018 r. ok. godz. 19:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem m-ki (...) o nr rej. (...), spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że skręcając w lewo nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu pojazdowi m-ki (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów. Obwiniona E. W. będąc doświadczonym kierowcą, a więc osobą znającą obowiązujące przepisy ruchu drogowego, mając zamiar wykonania manewru skrętu w lewo w celu zajęcia miejsca parkingowego przed szkołą językową przy ul. (...), widząc jadący z przeciwnego kierunku pojazd marki (...), powinna była należycie ocenić jego odległość i przewidzieć, iż może nie zdążyć wykonać manewru skrętu w lewo przed nadjeżdżającym pojazdem i tym może spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Obwiniona miała świadomość, iż w takiej sytuacji jej obowiązkiem było ustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem (...)o nr rej. (...) R. J.. Obwiniona zlekceważyła ten obowiązek sądząc, iż zdąży wykonać ten manewr przed nadjechaniem pojazdu (...), w wyniku czego doszło do zderzenia obu pojazdów. Obwiniona nie spodziewała się, iż kierujący pojazdem (...)może

znajdować się wówczas pod znacznym wpływem alkoholu, kilkukrotnie przekraczającym dopuszczalne przez prawo normy, w związku z czym jego zdolność psychomotoryczna do postrzegania rzeczywistości może być ograniczona. Sąd nie miał wątpliwości, że kierujący pojazdem (...) przyczynił się do zaistnienia przedmiotowej kolizji, gdyż prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, w sposób nieostrożny, o czym świadczy fakt, iż bezpośrednio przed zdarzeniem z udziałem pojazdu obwinionej spowodował kolizję z pojazdem marki (...) o nr rej. (...) zaparkowanym przy ul. (...), po czym kontynuował jazdę, w wyniku której doszło do kolizji z pojazdem obwinionej. Nie mniej jednak w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do stwierdzenia, iż obwiniona E. W. w ogóle nie ponosi winy za zaistniałe zdarzenie.

Sąd odstąpił od wymierzenia obwinionej kary, uznając, iż w realiach niniejszej sprawy nie zachodzi konieczność karania E. W., zaś cele kary zostaną w stosunku do obwinionej spełnione na skutek samego zastosowania tej instytucji. Podejmując decyzję w tym zakresie Sąd uwzględnił okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, w szczególności fakt, iż to nieodpowiedzialne zachowanie kierującego pojazdem (...) o nr rej. (...), R. J., który kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, w sposób nieostrożny i nieodpowiedzialny, stanowiło przyczynienie się do zaistniałej kolizji drogowej, zaś stopień winy obwinionej, która widząc w dalszej odległości jadący w jej kierunku pojazd źle oceniła jego odległość, w sytuacji kiedy kierujący pojazdem (...) znajdował się w stanie nietrzeźwości i prowadzi samochód w sposób nieostrożny, a ponadto warunki i właściwości osobiste obwinionej, w szczególności jej dotychczasową niekaralność za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 45) przemawiają za odstąpieniem od wymierzenia kary.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152), uznając, iż obecna sytuacja majątkowa i finansowa E. W., nie uzasadnia zwolnienia jej od obowiązku ich poniesienia.